

HOUPAČKY

LUCIE KONEČNÁ

motto

Houpačky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Lucie Konečná

Houpačky – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

HOUPAČKY

LUCIE KONEČNÁ

Praha 2021

Věnováno mojí mamince, která nikdy nezkazí žádnou srandu.

Kapitola I

Seznamka pro seniory

Jiřina vaří krupicovou kaši. V pravé ruce má vařečku, kterou ji míchá, v levé ruce mobil a projíždí erotickou seznamku pro seniory. Krupicandu by zvládla i poslepu, vždyť ji vaří skoro čtyřicet let. Proto si krátí chvíli lechtivejma fotkama.

Možná někomu přijde divný, že existuje něco tak absurdního, jako je seznamka pro starý, ale až sám zestárne, bude rád, že nemusí koukat na seriály a lovit v supermarketu slevy. Teda: kdo chce, ať kouká a loví; ale Jiřina si takhle odepsaná připadat nechce. Taky to umí docela slušně s mobilem a notebookem, k Vánocům dostala od Emila novej. Asi za to, že mu vaří krupicovou kaši, kterou má tak rád. Jiřina už ji tolik ráda nemá a je si jistá, že kdyby se Emil konečně odstěhoval z domova, sama by si ji nevařila. Jenže Emil se ne a ne pustit máminý sukň.

„Dokud máma funí, budu bydlet u ní.“

Těmhle trapností se Jiřina fakt už nesměje. Kdyby nesjížděla tu seznamku, určitě by se znova zamyslela, proč si Emil

ani ve svých pětatřiceti nenašel holku. Nikdy ho přece jako mamánka nevychovala. Je pěkněj, zdravěj taky, sportovec! A nikoho nemá. Protože nehledá. Jiřina dokonce pochybovala, že má někoho aspoň na sex. Dlouho si myslela, že chodí s nějakou vdanou holkou, ale důkazy nenašla. A to se mu podívala do mobilu i na mail. Ne že by vyloženě pátrala, ale Emil si před ní nic neschoval. Maily nechal v počítači klidně otevřený, mobil jí taky půjčoval, když na svém vyčerpala data. Mohl mít ještě tajnej mail, o kterým nevěděla, ale podezírala ho, že je na to línej. Bohužel.

Krupička už bublá.

Jiřina zavře seznamku, stejně jí nikdo nenapsal. Nalije do dvou talířů kaši a jeden z nich ještě posype lentilkami. Ty se okamžitě začnou rozpouštět. Ona lentilky nejí, protože strašně lezou do zubů, musí pak půlku večera strávit s párátkem. Na svoje zuby je ale pyšná a pečuje o ně. Žádná protéza! Svý úspory zainvestovala do zubů: korunky, kořenový ošetření, implantáty a tak. Dbá na sebe. Jiný ženský cpou peníze dětem a přitom mají tu nejlevnější zubní náhradu, jak ukazují v televizní reklamě.

Jiřina tyhle reklamy nesnáší. Vždycky je v nich pěkná baba, maximálně šedesátka, vlasy hezký, postava super, a oni jí strčej do pusy protézu, která nedrží, dokud nepoužije zázračný lepidlo. Teda fixační gel. Se diví tý ženský, že to vůbec chce hrát. Proč se takhle degradovat? Copak je dneska někdo v šedesáti starej?

„Emile, večere!“

Jiřina dá na stůl oba talíře a čeká. Přece nezačne jíst sama.

„Emilééé!“

Bere do ruky lžíci, ale Emil asi zase kouká na nějaký seriál. Netflix a HBO jich teď chrlí nekonečno. Většinou na ně čuší v počítači, ale občas i v mobilu. To Jiřina nechápe. Ona by si miniaturní děj vůbec neužila. To kvůli ní Emil koupil kabelovku, aby se mohla taky dívat. A na velký televizi. Ze začátku byla nadšená, jenže brzo se nabažila a nemohla už najít nic, co by ji strhlo. Hlavně v poslední době. Všechno to byly takový divný děje, který jí přišly hodně mimo. Jen těch papežů, co se poslední dobou vynořilo.

Jiřina vstane od stolu a jde pro Emila. Asi předstírá, že je hluchej. Jestli si myslí, že mu tu kaši naservíruje až do postele, tak to se teda mejlí!

Vtrhne do jeho pokoje a strne. Emil sedí na židli u počítače, džíny rozepnutý, ruku v rozkroku. Na monitoru polohla sem porno.

„Pardon!“

Jiřina vypadne z pokoje a vrací se do kuchyně. Po pár vteřinách šoku přijde vztek. To má Emil z toho, že nemá ženskou. Proč se aspoň kurník nezamyká?! Vidět vlastního syna v takový situaci rozhodně nechtěla.

Emil vchází do kuchyně, jako by se nic nestalo. A stalo se vůbec něco? Tohle přece dělaj všichni. I Jiřina občas sleduje nahatý stránky. Ale stoprocentně se vždycky zamkne. Pokud je Emil doma. Má i své oblíbený weby. A skoro vždycky hledá home made video. Češky jsou prý v prozrazování sexuálních chutí zdrženlivé. Škoda že se nikdy nikdo nezeptal Jiřiny.

„Snad si umeješ aspoň ruce... před jídlem.“

Emil už se chystal jíst, zarazí se, pak se pousměje, vstane a jde ke dřezu. Nalije si do dlaně kopec jaru, naschvál to pře-

žene, a myje si ruce jako chirurg před operací. Z jaru se tvoří bubliny.

Emil si sedá zpátky ke stolu.

„Tak dobrou chuť.“

„Dobrou.“

Emilova kaše s rozpuštěnými lentilkami vypadá jako výkres tříletého dítěte namalovaný vodovkami. Emil se snaží lžící vybrat vždycky jen jednu lentilku. Postupuje podle barev, nejdřív sní červené.

Jiřina se na něj s despektem dívá. Dělá to takhle vždycky, ale dneska jí jeho počínání začne nějak vadit. Porno a krupicová kaše s lentilkama. Zvláštní chuť má ten její kluk. Přeje si, aby se udržela a neměla potřebu s ním postý řešit to stejný téma. Jenže se neudrží.

„Nebylo by lepší, kdyby sis někoho našel?“ zeptá se opatrně.

„Nebylo.“

Emil ví, že ji tím trápí. A někdy ho to i docela baví.

„Tohle ti přeče... nemůže stačit. Kde máš nějaký vztah, něhu, lásku?“

Jiřinu nenapadá, co by měla ještě zmínit. Emil si z ní lehce utahuje. Mají mezi sebou uvolněný přátelský vztah.

„Vůbec nevím, o čem mluvíš.“

Jiřina okamžitě vyjede.

„To je přesně vono! Tobě stačí, že si pustíš video. Co to je za život?“

Bezelstně se na ni podívá. Ví, že ji tím zase vytočí. Ale ani on si nemůže pomoci.

„Mně to stačí. Jsem nenáročnej.“

Jiřině se hrne krev do hlavy.

„To si jenom myslíš. Protože já ti vařím, peru...“

Usměje se na ni. Tyhle přestřelky jsou tu běžné. Vydrží máminy výčitky, je to daň za jeho lehkobytlí u ní doma.

„Nebyly by ještě nějaký lentilky?“

Jiřina popuzeně vstane. Vytáhne lentilky, balení XXL, otevře je a všechny mu je našťvaně vysype do talíře. Vytvoří z nich barevnou hromadu. To bude jíst tejden.

„A šmytec. Už žádný nejsou.“

Emil na ni mrkne.

„Nevadí. Zejtra koupíš nový.“

Kapitola II

Kočky se mrouskaj

S tejně téma Jiřina probírá i druhý den se Zdenou, svojí nejlepší kamarádkou. Vlastně jedinou kamarádkou, protože když má baba nejlepší kámošku, jinou už nepotřebuje. Jasně že tu a tam s někým jiným zajde na kafe nebo s ním pokecá na Messengeru, ale Zdena je proti všem milionová. Jiřina ví, že má štěstí, když ji má. Proto jí teď pomáhá bílit obývací, i když by klidně mohla říct, ať si na to pozve malíře. Jenže Zdena chce malovat sama, válečky a štětky má už od minule, takže dokoupila jen dva kýble barvy a hotovo. Dokonce je našla na netu se slevou a přivezli jí je až ke dveřím. Takže ji to nebude stát moc peněz a to je vždycky příjemný.

Teda aby bylo jasno: Zdena není žádná šetřilka, nikdy nekupuje to nejlevnější víno, i když bere jen stáčený do petky. Vždycky dbá aspoň na průměrnou kvalitu. Ale pravda je, že jako poštovní doručovatelka moc velké důchod nemá. Vdovskej vůbec žádněj, protože její muž Václav umřel už před pětadvaceti lety. A co se Jiřině na Zdeně líbí nejvíc, že si nikdy nestěžuje. Nějak bylo, nějak bude. A teď je dobře.

Zdena má na sobě domácí šaty, jedny z těch starších, sepraných. Je léto a ona má ráda, když jí to všude profukuje a není zapařená v nějakých teplákách. Jiřina je v montérkách, na hlavě mají obě turban ze šátku, aby si ochránily vlasy. Zdena bílí stěnu válečkem na tyči, Jiřina lepenkou oblepuje futra.

„Co je to za dobu, že chlapi nemaj chuť na ženský? Stačí jim kompjútr.“

„Von si Emil někoho najde, neboj.“

„Proč by to dělal? Má uklizeno, navařeno, svůj klid... hergot, já jsem zapoměla koupit pivo, to zas bude prskat. Máme k večeri buřtguláš.“

Zdena se chystá Jiřině něco říct. Hledá vhodnou chvíli. Bůhví proč jí připadá, že je to zrovna teď.

„Odpověděl mi ten cyklista.“

Jiřina se na ni nevěřicně podívá. Chce vidět, jak se Zdena tváří. Jenže ta zrovna důležitě máčí váleček v barvě.

„Co? Ten z té seznamky?!“

Zdena má pocit, že se červená jako pubertáčka. Pořád není schopná podívat se Jiřině do očí.

„Už dva dny si píšeme.“

Jiřina okamžitě položí na zem lepicí pásku. To je teda věc! Nemůže uvěřit tomu, že zrovna Zdena by měla takový štěstí. Seniorská seznamka totiž byla vším jiným než seznamkou. Minimálně pro ženy šedesát pět plus. Možná že se ze začátku opravdu chtěl někdo seriózně seznámit, ale pak se to zvrhlo. Místo skutečných profilových fotek sít zaplavili kulturisti, modelky, seladoni, herečky a krasavice, které jsou zadarmo ke stažení ve fotobankách.

„A co si píšete? Ukaž!“

„Tak... o životě.“

Zdena vytahuje z kapsy mobil a ukazuje svojí nejlepší kamarádce děsně tajnou konverzaci s cizím chlapem. Najednou jsou jako dvě puberťačky.

„Fakt o životě?“

Jiřina se tomu diví víc, než kdyby Zdena řekla, že si píšou o dějinách mučení.

„A poslal ti fotku ptáka?“

„Právě že ne.“

„A po tobě mušličku nechtěl?“

Zdena zakroucí hlavou.

Jiřina uvažuje nahlas: „Tak to bude buď impotent, nebo slušnej člověk.“

Před vrátky Zdenina domku parkuje auto a z něj vychází její dcera Jana s dětmi, čtyřletým Tondou a šestiletou Betynkou. Jana zažila domek ještě jako chatku v zahrádkářské kolonii. Ta po čase skoro zanikla, protože v ní měl pronajatý pozemek tehdejší starosta a postaral se, aby se část pozemků převedla na stavební. Pár jich ještě předtím koupil a za necelý rok tu vysekl hnusnou podnikatelskou vilu, kterou naštěstí obehnal zdí, aby ji zahrádkáři neviděli a nezáviděli. Zeď během dvaceti let milosrdně zarostla břechťanem, takže už se ani nevědělo, jak vila vlastně vypadá.

Janini rodiče koupili pozemek s chatičkou taky a začali ji přestavovat na malý domek dva plus jedna. Zrovna když nechali shodit původní střechu, táta umřel. Dostal mrtvici a pokrývači ho našli ležet v kůlně. Právě jim šel pro pivo. Když se dlouho nevracel, začali pivo hledat sami. A našli mrtvolu.

Máma se tenkrát zařekla, že domek dostaví stůj co stůj,

a tak s Janou trávily každou volnou chvíli na stavbě. S pomocí jediného zedníka spolu dům opravdu postavily. Sousedí se na ně chodili dívat a máma se dostala do řečí. Ženskou, která jednou rukou míchá guláš a druhou přidává zedníkovi, jo takovou by chtěl mít doma každěj. Jenže nikdo ji neměl, tak se manželky sousedů proti Zdeně spikly a začaly ji pomlouvat. Naštěstí jí to bylo jedno, měla jedinou metu: domek. Jakmile byly zdi, podlahy a okna, začala Zdena v domku bydlet. A Janu nechala samotnou žít v jejich bytě. Chodila tenkrát na zdrávku, tak aby nemusela dojíždět. Pro Zdenu se domek stal partnerem, kamarádem, partákem. Nešlo ani tolik o tu stavbu, potřebovala k životu zahradu. Ta nebyla moc velká, spíš tak akorát, aby se v ní Zdena zbytečně nenadřela. Od jara do podzimu žila prakticky venku, i v zimě pochodovala po zahradě a hledala si nějakou práci, jen aby mohla být na vzduchu. Tu a tam něco poklidila, doplňovala ptákům krmítka, rovnala dříví a byla šťastná.

Tonda s Betynkou se rozeběhnou k babičce.

„Babí!“

Objímají ji a pak se zarazí. Nábytek je vystěhovaný nebo přikrytý, pokoj vypadá najednou divně, vybydleně. I Zdena se tváří zvláště, protože žádnou návštěvu nečekala. Jiřina rychle zavírá v mobilu stránku s erotickou seznamkou, aby je někdo nenachytil při zvráceném činu. Mrkne na děti.

„To už vás babička zase hlídá?“

Děti přikyvují, Zdena ale zakrouťí hlavou. O hlídání nic neví. Ale moc jistá si tím není.

Za dětmi dorazí dovnitř Jana. Rozhlédne se. Vůbec netu-

šila, co se tu chystá. A to s mámou mluví každě den. Aspoň telefonem.

„Co se to tu děje?“

„Maluju.“

Zdena zase vezme do ruky váleček a honem jde něco dělat. Jiřina sebere ze země lepenku a pokračuje v oblepování futer. Tonda je z malování nadšený.

„Já chci taky malovat!“

Jiřina mu dá do ruky váleček, aby si to zkusil. Betyнка chce taky. Jana tomu vůbec nerozumí.

„Proč zrovna dneska? Honza by ti přece někdy vymaloval.“

Zdena hodí hlavou. Na to má hned odpověď.

„Někdy. Ale já to chci ještě letos. Koukni, jak už to bylo špinavý.“

Zdena ukazuje zašlou barvu, která vedle nově natřených ploch ještě víc zešedla.

Tonda pokývá hlavou.

„Jako prase.“

Děti se začnou řehtat, Jana je okřikne. Ale Zdena souhlasí.

„Přesně tak, Toníku. A protože babička prase není, tak s tetou Jiřinou maluje.“

Jana lehce trpí, když se u ní dostaví pocit, že něco nemá pod kontrolou. Což je právě teď.

„Nebo sis mohla pozvat malíře.“

Teď už se ozve i Jiřina.

„Víš, jak jsou malíři drahý? Dneska je levnější nechat si vymalovat vobraz než kvartýr.“

Jana koukne na hodinky, pospíchá do nemocnice na noční. Slouží na chirurgii. Vyndává igelitku s oblečením pro děti.

„Tady maj děti pyžamka a věci na ráno.“

Zdena se zarazí. S tím opravdu nepočítala.

„Ale já mám v ložnici nastěhovaný všechny skříně!“

Děti už malování nebaví, začnou se honit kolem přikrytého nábytku. Jana jde k mámě blíž, už delší dobu jí připadá, že s ní není něco v pořádku. Jenže Zdena všechny Janiny otázky a pochybnosti od sebe odráží.

„Přece jsi věděla, že hlídáš.“

Zdena vydrží její pohled.

„Nic jsi mi neříkala.“

„Včera jsem ti volala a ptala se tě.“

Zdena si opravdu není jistá. Někdy jí připadá, že ji Jana jen zkouší nebo si prostě vymejší. Ale proč by to dělala?

„Včera?“

Jana přitvrdí: „Tys to zase zapoměla?“

Nečekaně zasáhne Jiřina. Brání Zdenu, lže.

„Nezapoměla. Říkala... že bude dneska hlídat.“

Jana se na ni překvapeně podívá. Nevěří jí evidentně ani slovo, ale netroufne si říct jí do očí, že lže. A Jiřina její tvrdý pohled ustojí. Zatím. I když ví, že průšvih už klepe na Zdeniny dveře.

Obývací je vymalovaný. Otevřenými okny proudí dovnitř svěží podvečerní vzduch. Venku se začíná stmívat a stěny rychle schnou. Voní tu léto a primalex. Místnost konečně zase ožila.

Zdena, Jiřina i děti běhají po domě a schovávají se, každý má v ruce baterku. Některé kouty už jsou úplně tmavé. Teď hledá Betyňka, svítí do rohů, do peřináku, za dveře – tam je schovaná Jiřina. Vypískne, zasvítí Betynce do očí a utíká se schovat jinam. Betyňka ji ale zapíká.

„Deset dvacet Jiřina!“

„Nedotkla ses mě! Źiju!“

A utíká se schovat do špajzu, ale tam už je Zdena. Napasuje se k ní. Zdena ji odrazuje.

„Co blbneš, dvě se sem nevejdem.“

„Zatáhni břicho.“

„A ty zatáhni prsa.“

Betynka mezitím chodí po domě a svítí do všech koutů baterkou.

Jiřina se Zdenou jsou na sebe napasované jako ve skříní. Jiřina sáhne Zdeně za hlavu, leží tam čokoláda. Bere si ji. Zdena je unavená.

„Pootevři, ať už nás najdou. Dneska jsem vyřízená. Spím vestoje.“

Jiřina si ukousne čokolády, dá i Zdeně.

„Proč je vlastně nehlídá jejich táta?“

„V pátek musí nutně s kamarádama do hospody.“

O hodinu později Zdena ukládá vnučata v ložnici do postele. Musejí nejdřív prokličkovat mezi nastěhovaným nábytkem z obýváku. Zdena má ložnici z leštěného dubu, který byl in v době, kdy se vdávala. Dostali ho od tchánů jako svatební dar. Zdena už v něm asi dožije. Navíc děti milujou její postel s vysokými čely, na kterých se dá tak krásně blbnout.

„Tak dobrou noc,“ líbne Zdena děti na tvář a odchází.

„Babi, já musím ještě srát,“ ozve se Tonda z postele.

Zdena se překvapeně obrátí. Vidí, že děti mají oči navrch hlavy, čekají, jak zareaguje na sprostý slovo.

„Kdes to slyšel?“

„Ve školce. Říkal to Davídek paní učitelce.“

„Ta měla asi radost, co?“

„Moc ne.“

„To se jí ani nedivím, takový sprostý slova se nelíbí nikomu.“

„Mně se líbí,“ řekne Betyňka a usmívá se.

Zdena kroutí hlavou.

„Vážně? Vždyť si to řekni... srát, srát, srát...“

Děti to nadšeně opakují po ní. Nechá je to opakovat tak dlouho, dokud je to samotné nepřestane bavit. Její vlastní výchovná metoda.

Stmívá se.

Zdena zalévá konví na zahrádce za domem kytky, má jich plno a jsou nádherné. Neplýtvá vodou, bere ze sudu dešťovku. Jiřina sedí na plastové židli, která už leccos pamatuje, mezi stehny má mísu a na obyčejném struhadle strouhá přebytky ze zahrady, teď zrovna cukety.

Zpovzdálí je slyšet kvílení soviho mláděte, které čeká na potravu. Zdena postaví konev na zem a zaposlouchá se.

„To je soví mládě. Řve jako na lesy. Každé večer.“

Jiřina přestane strouhat a taky poslouchá.

„Kde by se tu vzala sova? To jsou kočky. Mrouskaj se.“

Zdena pobaveně opakuje to slovo.

„Mrouskaj.“

„No mrouskaj.“

„Mrouskaj.“

Smějí se.

Jiřina odsune mísu s nastrouhanou cuketou a utírá si ruce do utěrky.

„Už si ani nepamatuju, jaký to je.“

Zdena se na ni podívá.

„A co bych měla říkat já? Pětadvacet let žiju jako jeptiška.

Co Vašek umřel.“

Jiřina se zarazí.

„To už je tak dlouho?!“

Zdena nabírá do konve další vodu. Zahrádka je vyprahlá a touží po vodě.

„Někdy se mi v noci zdá, že jsem na rande. V lese.“

Jiřina je zvědavá.

„S kým?“

„To právě nevím, protože von v tom snu nikdy nemá hlavu.“

Jiřina si to špatně vyloží.

„Je bezhlavej?“

„Jen rozmazanej. Koukám na něj a nevím, kdo to je. Líbám se pod břízou...“

Jiřina jí skočí do řeči.

„V lese moc břízy nejsou, to bude nejspíš v háji.“

Zdenu to popudí.

„Je to les!“

Jiřina se bojí, aby Zdena nepřestala vyprávět.

„Jasně, ty to musíš vědět líp. A co dál?“

„Nic. Pak se probudím a mám voslintanej polštář.“

Zdena mrskne konví pod přístřešek. Jiřina soucitně kývne, odšroubuje petku s vínem a nalije do skleniček od hořčice. Napijí se. Chvíli je ticho. Jen ta sova řve. Jiřina kouká do dále.

„Myslíš na to ještě někdy?“

Zdena kývne. Taky se dívá do dále.